

APARTADO POSTAL 8620 - MEXICO, D. F.

PER UNA CENTRAL SINDICAL CATALANA

Les doloroses experiències viscudes durant els anys de la nostra guerra, ens han portat al convenciment que és indispensable que els treballadors catalans tornin a casa nostra perfectament units i amb el ferm propòsit de constituir, immediatament d'arribar-hi, una Central Sindical Catalana que aplegui els treballadors industrials i de la terra.

Tornarem a Catalunya i un dels problemes més urgents serà el de la reconstrucció econòmica. Sabem que no es podrà fer res de profitós si les rivalitats sindicals persisteixen. Cal tornar a casa nostra amb el ferm propòsit de fer impossible la repetició de les lluites sagnants dels primers temps de la nostra guerra que culminaren en els fets de maig del 1937 i que entorpiren tota la tasca constructiva que calia realitzar a les indústries, al comerç i al camp, una vegada conquistada la intervenció de la classe obrera en la nova ordenació econòmica establerta. Tornar a caure en els mateixos errors seria imperdonable.

La constitució d'una Central Sindical Catalana única ha de permetre una intervenció més eficaç dels treballadors en les diverses activitats de la nova Catalunya, especialment en l'ordre econòmic i de serveis socials. La nova etapa de la intervenció obrera en les nostres indústries i al camp s'ha de caracteritzar per un major afany de superació; exigirà molts més sacrificis i entusiasme.

La desunió i la discòrdia sindicals deixarien a mans estranyes als obrers l'organització econòmica del país i de retop la vida i les activitats dels treballadors organitzats de Catalunya tornarien a l'època gris dels primers anys de la Generalitat.

Tenim proves del desig d'unitat sindical sincerament expressat per destacats dirigents de la C.N.T. de Catalunya i per altres de la Unió de Rabassaires. Ens consta i ens ha de servir d'exemple que, a casa nostra, els ugetistes, cenetistes i rabassaires que no volgueren o no pogueren escapar de les urpes del franquisme, actuen conjuntament a la presó, als camps de càstig i a les fàbriques, fent resistència passiva a les ordres emanades dels falangistes i sabotejant el règim de Franco per tots els mitjans. Hi ha una estreta solidaritat a Catalunya i a l'exili entre els treballadors catalans víctimes de Franco.

Hem de treballar amb entusiasme i oblidar les lluites fraticides del passat per tal d'aconseguir la unitat sindical entre tots els obrers catalans. Sabotejar aquesta unitat, entorpir-la amb maniobres mesquines seria traicionar els companys que han que dat a Catalunya i fóra, també, traicionar el moviment obrer.

Però aquesta unitat s'ha de fer sobre bases fermes.

Als ugetistes catalans, la guerra els va fer tocar de prop com eren de falses les paraules dels dirigents de la U.G.T. d'Espanya respecte la consideració que els mereixia la personalitat orgànica de la U.G.T. de Catalunya. Emparats en el text antiquat i mort d'uns estatuts, no permetien que l'organització catalana es destaqués amb personalitat pròpia ni tan sols en les qüestions que la guerra i la producció, i l'obligada col·laboració en els organismes econòmics oficials plantejaven dintre mateix de Catalunya. Una vegada instal·lada la Comissió Executiva de la U.G.T. d'Espanya a Barcelona, se situà al costat dels homes del govern central que aprofitaven totes les ocasions per a trepitjar i menysprear el Govern de Catalunya i, de mica en mica, amb el pretext d'una legislació de guerra, acabaren per convertir la Generali-

tat en un organisme sense cap atribució important en la lluita armada contra el feixisme, impossibilitant-lo de tota activitat de guerra, empobrint-lo, condemnant-lo a una vida miserable per dir després, a l'exili, que Catalunya no havia complert amb el seu deure. Acusació que els treballadors catalans rebutgem amb indignació.

Convençuts de la impossibilitat d'aconseguir una rectificació de conducta per part dels actuals dirigents de la U.G.T. d'Espanya en relació amb les coses de Catalunya, entenem que els antics ugetistes de Catalunya han de treballar al costat dels que propugnem per una Central Sindical Catalana, alliberada de disciplines forasteres i de mediatitzacions de tota mena.

La Confederació Regional del Treball (C.N.T.) de Catalunya que, en començar la nostra guerra, tenia el control de la majoria dels obrers organitzats de la nostra terra no va poder evitar l'existència de gran nombre de sindicats autònoms. Fou durant els primers temps de la nostra lluita contra el feixisme que aquests sindicats autònoms - es repartiren entre la U.G.T. i la C.N.T.

La C.N.T. mai no ha fet cap diferència entre les seves filials de llengua espanyola i les catalanes i basques. Totes són dites "regionals" coincidint amb la concepció política espanyola del temps de la monarquia i de la república. Els treballadors castellans residenciats a Catalunya mai no han sabut comprendre el problema nacional i amb un fals concepte de l'internacionalisme han caigut, amb rares excepcions, en el lamentable error de comportar-se davant de les coses de casa nostra exactament igual com es comporten els defensors del centralisme i de l'unitarisme a ultrança. En diverses èpoques, uns quants obrers catalans conscients, i de bona voluntat, han intentat de fer sentir llur veu en les assemblees i han procurat de publicar periòdics sindicals en català, però no han pogut convèncer la majoria dels obrers espanyolitzats i inconscients, com a catalans, de la pròpia organització. I els esforços per a fer propuganda de llurs idees en la pròpia llengua materna han caigut en el buid.

L'estructura confederal de la C.N.T. és confederal a mitges i mentre no corregeixi aquest fals concepte internacionalista que l'anima i no esdevingui una organització veritablement confederal, disposant-se a conviure amb les diverses organitzacions dels pobles ibèrics, tot respectant la personalitat nacional de cadascuna, no podrà parlar amb propietat del seu esperit internacionalista ni de la seva estructura confederal.

Per tant, els treballadors que encara militen a la C.N.T. i a la U.G.T. espanyoles caldrà que rectifiquin llurs conceptes espanyolistes de nació i regió i quan ho facin i recolzant una estructura política de tipus federal per als pobles hispànics es disposin a entaular el diàleg amb les organitzacions sindicals autènticament catalanes i basques és quan serà possible de parlar d'una possible entesa o pacte que permeti estudiar la creació d'una veritable confederació de sindicats obrers peninsulars; invitant-hi, també, als treballadors portuguesos.

D'acord amb aquest criteri sindical, el nostre Moviment ha aprovat unes bases per a l'organització d'una Central Sindical Catalana, l'articulat fonamental de les quals és el que donem a continuació:

Bases per a l'organització d'una Central Sindical Catalana.

1. Entenem el moviment sindical com a manifestació dels antagonismes econòmics entre la classe treballadora i la capitalista.
2. Si en l'actual règim de treball la missió de l'organització sindical de la classe treballadora és la de lluitar contra l'explotació capitalista fins aconseguir fer-la desaparèixer, en un període de transició econòmica en el sistema de la producció, ha d'intervenir en l'establiment de les noves fórmules i mètodes que permetin una millor justícia distributiva.
3. Aspirem a que tots els treballadors de Catalunya que interpretin el moviment sindical com una manifestació de defensa econòmica de la classe treballadora, constitueixin aquesta Central Sindical Catalana que propugnem i a la qual podran ingressar, també, les organitzacions (sindicats o federacions) ja existents que, essent autònomes o havent abandonat antigues disciplines, acordin d'ingressar-hi.
4. Per la consecució d'aquesta unitat orgànica, som partidaris d'establir les qüestions prèvies següents: a) Siguin les que siguin les idees polítiques o les creences religioses dels seus afiliats i mentre acceptin els principis més amunt exposats, tots

estaran en igualtat de drets i deures dintre de l'organització i en tot allò que hi faci referència; b) A l'efecte de transformar en realitat aquesta igualtat en drets i deures, la Central Sindical Catalana fonamentarà la seva actuació i constituirà - els seus organismes dirigents i representatius en funció de la més estricta democràcia sindical; c) Tenint en compte la diversitat d'ideologies polítiques que poden i hauran d'integrar la Central Sindical Catalana, d'acord amb l'apartat a) d'aquest mateix article, la representació sindical no intervindrà en l'acció política executiva del Govern de Catalunya i limitarà la seva col·laboració en els organismes de caràcter econòmic i social.

5. Com actuació permanent, la Central Sindical Catalana s'imposarà el deure de propugnar per l'establiment de lleis o disposicions de govern que representin un millorament constant de les condicions de vida dels treballadors; vetllarà pel compliment d'aquestes disposicions oficials; aconseguint l'assegurança total farà que els treballadors no hagin de patir cap mena de risc que sigui possible d'evitar; que llur incapacitat i invalidesa pel treball sigui atesa convenientment; que les vacances - que s'estableixin per llei puguin ésser dedicades al descans i a l'esbargiment; que el retir obrer sigui establert de manera digna; organitzarà a cada sindicat seccions culturals, esportives i artístiques per tal que, durant les hores lliures els treballadors puguin ampliar llurs coneixements.

6. La Central Sindical Catalana serà de tipus confederatiu, integrada per les diverses federacions de sindicats que s'acordi de crear i en la seva classificació industrial s'adaptarà, tant com sigui possible, a la classificació que estableixi la legislació catalana.

7. L'organització interna de la Central Sindical Catalana serà establerta a base de Federacions d'Indústria, de Treballadors de la Terra, de Serveis Públics, de Funcionaris, etc. Es crearan Federacions Comarcals i Locals. El Comitè Nacional serà integrat pels Secretaris Generals de les Federacions constituïdes i pels Secretaris Generals de les Federacions Locals de les capitals de Territoris, els quals representaran tots els Sindicats de la seva demarcació. En els Congressos de l'organització es nomenarà el Consell Executiu, l'exercici dels càrrecs del qual serà incompatible amb qualsevol altre de Sindicat o Federació. Els membres del Consell Executiu podran ésser reelegits pels Congressos i substituïts pel Comitè Nacional, en cas de força major, fins al pròxim Congrés. Els Congressos ordinaris es celebraran cada dos anys.

8. Els Sindicats de tipus industrial seran integrats per les especialitats que constitueixen les indústries i en formaran part els treballadors manuals, els tècnics i els administratius de les empreses d'un mateix ram.

9. Podran afiliar-se als Sindicats de la Central Sindical Catalana tots els treballadors nacionals i estrangers que ho sol·licitin i solament podran exercir-hi càrrecs directius i de representació els catalans per naixement i els estrangers que es nacionalitzin d'acord amb la legislació catalana.

10. La Central Sindical Catalana naixerà autònoma, sense lligams internacionals, però orientada vers el recolzament d'una nova política sindical mundial a l'organització de la qual pugui anar amb plena personalitat catalana, tant si els pobles peninsulars s'organitzen en règim federatiu com si constitueixen Estats independents. Som partidaris de la confederació sindical peninsular. Considerem necessària l'existència d'una sola central sindical a Catalunya.

11. Les organitzacions cooperatives catalanes, tant les de consum com les de producció i agrícoles, seran considerades com germanes, amb dret a tenir un lloc en el Comitè Nacional, amb veu i vot.

12. Partidaris de la participació activa i directa dels treballadors organitzats en la nova ordenació econòmica de Catalunya, la Central Sindical Catalana recolzarà el govern català que tingui en el seu programa mínim els següents punts: nacionalització de la banca i les mines; municipalització o nacionalització dels serveis públics, i que el comerç exterior depengui directament del nou Estat català. En política agrària propugnem per la intensificació dels conreus i per l'establiment dels crèdits necessaris als camperols; quant a sistemes de treball al camp defensem el de règim familiar i també el de les col·lectivitats organitzades per la pròpia voluntat dels treballadors de la terra; i a base d'aquests sistemes de treball que el govern faci la redistribució de la terra.

UNA MENA DE CINQUENA COLUMNA

Abans del 19 de juliol del 1936, a Catalunya hi havia diversos partits obrers: la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Català Proletari, el Partit Comunista de Catalunya (Secció Catalana del Partit Comunista d'Espanya), la Secció Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Obrer d'Unificació Marxista. Els dos primers eren partits autènticament catalans, els altres dos següents eren seccions catalanes a les ordres i sota la disciplina de partits obrers espanyols i el P.O.U.M. no era un partit català de veritat, malgrat haver nascut a Catalunya, perquè tenia unes petites seccions en terres de llengua castellana i aspirava a ampliar-les decidit a no limitar la seva actuació a Catalunya.

L'aixecament feixista va precipitar la fusió de quatre d'aquests partits i seccions i el que no havien pogut aconseguir encara una sèrie de converses anteriors al 19 de juliol, ho aconseguiren els aconteixements: la unitat d'acció s'imposava contra el feixisme, l'enemic comú, tots es deien partidaris de la unificació i només el P.O.U.M. en restà al marge, constituint-se el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

L'experiència de la nostra guerra ha posat en evidència dues coses importants per al nostre moviment obrer: que és pertorbadora i perjudicial per als propis treballadors catalans la unitat que no és sentida fraternalment; i que només pot actuar amb dignitat i eficàcia un partit obrer autènticament català. I el P.S.U.C. va esdevenir tot seguit una ampliació de la secció catalana del Partit Comunista d'Espanya.

Comorera, en un document redactat de la U.R.S.S. estant i datat el 18 de juliol - del 1939, es presentava com a Secretari General del P.S.U., Secció Catalana de la Internacional Comunista, objectiu que perseguien amb llur viatge, poc temps abans emprès cap a Moscou, el propi Comorera, Josep del Barrio i el nostre company Miquel Serra Pàmies. Però l'anomenada Secció Catalana de la Internacional Comunista mai no ha existit de veritat ni varen voler-la reconèixer els Instructors de la I.C. que hi ha via a Mèxic quan arribaren els primers contingents d'exiliats psuquistes.

Donada la posició "regionalista" que, obeint ordres dels comunistes espanyols, han adoptat els dirigents del P.S.U.C., quin paper pot jugar aquest partit o secció en el present i en el futur immediat de la política catalana?

Si repassem la història de situacions semblants plantejades en les organitzacions adscrites a la disciplina de la Internacional Comunista, ens serà fàcil de fer un paral·lel i, com que la història es repeteix, treure'n conseqüències:

El paper que actualment té reservat el P.S.U.C. contra el moviment nacional català representat pel Consell de Londres i les Comunitats Catalanes d'Amèrica, és entre bancar totes les activitats revolucionàries dels catalans nacionalment conscients i fer tot el que pugui per tal d'evitar el reconeixement de la personalitat jurídica de Catalunya com a nació independent; la segona etapa podria ésser la de lluitar fins i tot amb les armes a la mà i "per la unitat de tots els pobles d'Espanya", contra els catalans independentistes i al costat dels espanyols enemics de les llibertats de Catalunya; finalment, la tercera etapa que hom pot preveure és que, una vegada fracassades totes les seves maniobres i esdevinguda Catalunya un nou Estat en el concert europeu de la post-guerra, aleshores esdevingui, de veritat, la Secció Catalana de la Internacional Comunista (si és que la Internacional Comunista encara existeix).

Aquestes foren les etapes de la missió que fou imposada pel Partit Comunista Rus a les seccions "regionals", semblants al P.S.U.C., que tenia aquell partit a Polònia, Finlàndia, Estònia, Lituània i Letònia quan aquestes nacionalitats s'aixecaren contra l'unitarisme rus dels bolxevics, de la mateixa manera que abans havien conspirat i lluitat contra l'unitarisme tsarista.

I com que el Partit Comunista d'Espanya sempre s'ha distingit per emular als russos en tot allò que aquells feren malament i mai no ha estat capaç d'imitar-los en la tasca constructiva i revolucionària, és per això que considerem que és aquesta missió la que ha dictat als dirigents del P.S.U.C., segurament obeint de molt bona gana les ordres rebudes dels instructors superiors.

Però podran comptar aquests dirigents amb la col·laboració dels propis obrers catalans que segueixen la seva política quan es posi al descobert aquesta acció contrària als interessos de Catalunya i a la pròpia teoria revolucionària predicada fins ara?